ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

24. března 2011 *

Ve věci T-384/06,

**IBP Ltd,** se sídlem v Tipton (Spojené království),

**International Building Products France SA,** se sídlem v Sartrouville (Francie),

zastoupené M. Cloughem, QC, a A. Aldredem, solicitor,

žalobkyně,

proti

**Evropské komisi,** zastoupené F. Castillem de la Torre a V. Bottkou, jako zmocněnci,

žalované,

* Jednací jazyk: angličtina.

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise K(2006) 4180 ze dne 20. září 2006 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/F 1/38.121 – Spojovací tvarovky), jakož i, podpůrně, návrh na snížení částky pokuty uložené tímto rozhodnutím žalobkyním,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení M. E. Martins Ribeiro, předsedkyně, N. Wahl (zpravodaj) a A. Dittrich, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: T. Weiler, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. února 2010,

vydává tento

**Rozsudek**

## Skutečnosti předcházející sporu

1 Rozhodnutím K(2006) 4180 ze dne 20. září 2006 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/F- 1/38.121 – Spojovací tvarovky) (shrnutí

v Úř. věst. 2007, L 283, s. 63, dále jen „napadené rozhodnutí“) Komise Evropských společenství konstatovala, že několik podniků porušilo čl. 81 odst. 1 ES a článek 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „EHP“) tím, že se účastnily během různých období mezi 31. prosincem 1988 a 1. dubnem 2004 jediného, komplexního a trvajícího protiprávního jednání porušujícího pravidla hospodářské soutěže Společenství ve formě souboru protisoutěžních dohod a jednání ve vzájemné shodě na trhu měděných spojovacích tvarovek a tvarovek ze slitin mědi, které zahrnovaly území EHP. Protiprávní jednání spočívalo v určování cen, domluvě na cenících, na slevách a rabatech a mechanismech provádění zvyšování cen, rozdělení vnitrostátních trhů a zákazníků a výměně dalších obchodních informací, jakož i v účasti na pravidelných setkáních a udržování dalších kontaktů, které měly usnadnit protiprávní jednání.

2 Žalobkyním – společnosti IBP Ltd a International Building Products France SA (dále jen „IBP France“) – bylo mezi jinými určeno napadené rozhodnutí.

3 IBP France je stoprocentní dceřinou společností společnosti IBP. Posledně uvedená byla založena v roce 2001 společností Oystertec plc, aby koupila dne 23. listopadu 2001 od společnosti Delta plc aktiva bývalé holdingové společnosti IBP (nazvané rovněž IBP Ltd, poté nazvané Aldway Nine Ltd) a akcie jejích dceřiných společností, mezi nimi i společnosti IBP France. Dne 1. června 2005 Oystertec změnila svůj název na Advanced Fluid Connections plc (dále jen „AFC“). Dne 24. března 2006 byla na tuto společnost uvalena nucená správa. Dne 25. března 2006 prodali nucení správci všechna aktiva společnosti AFC společnosti Celestial Wing Ltd, mezi nimiž se nacházela aktiva žalobkyň a aktiva společnosti International Building Products GmbH (dále jen „IBP Německo“). Celestial Wing byla v rozhodné době stoprocentní dceřinou společností kapitálového investičního fondu Endless LLP. Dne 15. září 2006 změnila Celestial Wing název na Pearl Fittings Ltd (bod 35 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dvěma usneseními ze dne 2. března 2007 zahájil soudce Richards z High Court of Justice (England & Wales) (Vysoký soudní dvůr, Anglie a Wales, Spojené

království) insolvenční řízení vůči žalobkyním a pro dobu uvedeného řízení jmenoval dva správce.

4 Dne 9. ledna 2001 informovala Mueller Industries Inc, další výrobce měděných spojovacích tvarovek, Komisi o existenci kartelové dohody v odvětví spojovacích tvarovek a v dalších souvisejících výrobních odvětvích na trhu s měděnými trubkami a o své vůli spolupracovat podle sdělení Komise o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci z roku 1996“) (bod 114 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

5 Dne 22. a 23. března 2001 v rámci šetření týkajícího se měděných trubek a spojovacích tvarovek provedla Komise podle čl. 14 odst. 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), neohlášená šetření v prostorách několika podniků (bod 119 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

6 Následně po těchto prvních šetřeních Komise v dubnu 2001 rozdělila své šetření týkající se měděných trubek do tří různých řízení, a to řízení ve věci COMP/E-1/38.069 (Měděné sanitární trubky), řízení ve věci COMP/F-1/38.121 (Spojovací tvarovky) a řízení ve věci COMP/E-1/38.240 (Průmyslové trubky) (bod 120 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

7 Dne 24. a 25. dubna 2001 provedla Komise další neohlášená šetření v prostorách společnosti Delta plc, což je společnost v čele mezinárodní stavební skupiny, jejíž úsek „Inženýrství“ seskupoval několik výrobců spojovacích tvarovek. Tato šetření se týkala pouze spojovacích tvarovek (bod 121 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

8 Od února/března 2002 zaslala Komise dotčeným stranám několik žádostí o informace podle článku 11 nařízení č. 17, později článku 18 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) (bod 122 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

9 V září 2003 IMI plc podala žádost, aby se na ni použilo sdělení o spolupráci z roku 1996. Po této žádosti následovaly žádosti skupiny Delta (březen 2004) a společnosti FRA.BO SpA (červenec 2004). Poslední žádost o shovívavost byla předložena v květnu 2005 společností Advanced Fluid Connections plc (bod 115 až 118 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

10 Dne 22. září 2005 zahájila Komise v rámci věci COMP/F-1-38.121 (Spojovací tvarovky) řízení o protiprávním jednání a přijala oznámení námitek, které bylo oznámeno žalobkyním (body 123 a 124 napadeného rozhodnutí).

11 Dne 20. září 2006 přijala Komise napadené rozhodnutí.

12 V článku 1 napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že žalobkyně porušovaly ustanovení článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP, v případě společnosti IBP od 23. listopadu 2001 do 1. dubna 2004 a v případě společnosti IBP France od 4. dubna 1998 do 23. listopadu 2001 (v rámci podniku Delta) a od 23. listopadu 2001 do 1. dubna 2004 (v rámci podniku AFC).

13 Za toto protiprávní jednání Komise uložila společnosti AFC pokutu ve výši 18,08 milionu eur, kterou byla povinna zaplatit společně a nerozdílně společnost IBP ve výši 11,26 milionu eur [čl. 2 písm. c) bod i) napadeného rozhodnutí] a IBP France ve výši 5,63 milionu eur [čl. 2 písm. c) bod ii) napadeného rozhodnutí]. Komise rovněž

uložila za toto protiprávní jednání společnosti Delta pokutu ve výši 28,31 milionu eur, kterou byla IBP France povinna společně a nerozdílně zaplatit ve výši 5,63 milionu eur [čl. 2 písm. c) bod iii) napadeného rozhodnutí].

14 Pro účely stanovení výše pokuty uložené každému podniku použila Komise v napadeném rozhodnutí metodu definovanou v pokynech o metodě stanovování pokut udělených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o [UO] (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3; Zvl. vyd. 08/01, s. 171, dále jen „pokyny z roku 1998“).

15 Co se týče stanovení výchozí částky pokuty podle závažnosti protiprávního jednání, Komise kvalifikovala protiprávní jednání jako velmi závažné kvůli jeho povaze a zeměpisnému rozsahu (bod 755 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

16 Jelikož Komise měla dále za to, že mezi dotčenými podniky existují významné rozdíly, přistoupila k odlišnému zacházení, a za tímto účelem vycházela z jejich relativního významu na relevantním trhu určeného podle jejich podílů na trhu. Na tomto základě rozdělila dotčené podniky do šesti kategorií (bod 758 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

17 Podnik Delta byl zařazen do druhé kategorie, tj. kategorie, pro niž byla výchozí částka pokuty stanovena na 46 milionů eur, zatímco AFC byla zařazena do třetí kategorie, pro niž byla výchozí částka stanovena na 36 milionů eur (bod 765 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

18 Vzhledem k délce trvání účasti žalobkyň na protiprávním jednání byla první část výchozí částky pokuty uložené společnosti IBP France zvýšena kvůli její účasti na protiprávním jednání v rámci podniku Delta o 35 % a druhá část kvůli její účasti na protiprávním jednání v rámci podniku AFC o 20 %. Výchozí částka pokuty uložené společnosti IBP byla zvýšena o 20 %.

19 Pokračování v účasti na protiprávním jednání po šetřeních Komise bylo následně považováno za přitěžující okolnost, která odůvodňuje zvýšení o 60 % základní částky pokuty, která byla uložena společně podnikům Delta a AFC (bod 785 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Stejně tak byla základní částka pokuty společnosti AFC zvýšena o 50 % kvůli klamavým informacím, které poskytla Komisi (bod 790 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

20 Co se týče společnosti IBP, maximální výše 10 % uvedená v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, a to 11,26 milionu eur, byla vypočítána na základě celkového celosvětového obratu této společnosti. V případě společnosti IBP France, tato maximální výše 10 % byla použita na dvě části pokuty, které byl povinen podnik zaplatit společně a nerozdílně se svými dvěma po sobě následujícími mateřskými společnostmi. Vzhledem k tomu, že tyto dvě části překročily maximální výši 10 %, mělo se za to, že je IBP France povinna společně a nerozdílně zaplatit polovinu částky pokuty odpovídající maximální výši 10 % každé z jejích po sobě následujících mateřských společností.

21 Vůči společnosti AFC a její dceřiné společnosti se nepoužilo žádné snížení výše pokuty podle ustanovení uvedených v oddílu D odst. 2 první a třetí odrážky sdělení o spolupráci z roku 1996 (body 861 až 865 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

**Řízení a návrhová žádání účastnic řízení**

22 Návrhem došlým kanceláři Soudu (nyní Tribunálu) podaly dne 13. prosince 2006 žalobkyně projednávanou žalobu.

23 Usnesením ze dne 28. března 2007 zamítl předseda Tribunálu návrh na předběžné opatření, které žalobkyně podaly za účelem odkladu vykonatelnosti čl. 2 písm. c) a d) napadeného rozhodnutí.

24 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (osmý senát) o zahájení ústní části řízení.

25 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 20. ledna 2010 informovaly žalobkyně Tribunál, že nemohou být zastoupeny na jednání kvůli své kritické finanční situaci. Tribunál měl za to, že je konání jednání nezbytné, aby Komise mohla odpovědět na některé otázky, které vyplynuly ze spisu a které nemohly být zcela zodpovězeny na základě písemností, a proto byly řeči Komise a její odpovědi na otázky Tribunálu vyslechnuty na jednání konaném dne 4. února 2010.

26 Žalobkyně navrhují, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se na ně vztahuje, pokud jde o období od 23. listopadu 2001 do 1. dubna 2004;

– zrušil pokutu, která jim byla uložena nebo ji snížil na částku, kterou Tribunál považuje za přiměřenou;

– nařídil organizační procesní opatření nebo šetření nezbytné pro vyřešení sporu mezi nimi a Komisí a společností FRA.BO v oblasti důkazů týkajících se setkání Fédération française des négociants en appareils sanitaires, chauffage, climatisation et canalisations (Francouzská federace obchodníků se sanitárním zařízením, topením, klimatizací a kanalizací, dále jen „FNAS“) a telefonických hovorů pí. B. (FRA.BO), zejména výslech dotčených svědků, včetně pí I. a B., p. T., H., R. a D., jakož i jakéhokoli dalšího svědka, kterého Tribunál považuje za vhodné vyslechnout;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

27 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl;

– uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení, včetně nákladů spojených s řízením o předběžném opatření.

**Právní otázky**

28 Na podporu své žaloby žalobkyně uplatňují dva žalobní důvody vycházející z porušení článku 81 ES a nesprávného výpočtu výše pokuty.

*K návrhu na organizační procesní opatření nebo důkazní opatření*

29 Je třeba připomenout, že podle čl. 68 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu může Tribunál po vyslechnutí účastníků řízení bez návrhu nebo na návrh některého účastníka řízení nařídit, aby určité skutečnosti byly zjištěny výslechem svědků. Podle třetího pododstavce tohoto ustanovení uvede účastník řízení ve své žádosti o výslech svědka přesně, kterých skutečností se má výslech týkat a z jakých důvodů má být svědek vyslechnut.

30 Pokud jde o posouzení návrhů na organizační procesní opatření nebo důkazní opatření, předložených účastníkem řízení v soudním sporu, je třeba připomenout, že Tribunál je jediný oprávněný posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici o věcech, které mu jsou předloženy (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 22. listopadu 2007, Sniace v. Komise, C-260/05 P, Sb. rozh. s. I-10005, bod 77 a citovaná judikatura).

31 Soudní dvůr tak zejména rozhodl, že i když návrh na výslech svědků formulovaný v žalobě přesně uvádí, kterých skutečností se má výslech svědka nebo svědků týkat a z jakých důvodů mají být svědci vyslechnuti, přísluší Tribunálu, aby posoudil relevantnost návrhu ve vztahu k předmětu sporu a nezbytnosti výslechu uvedených svědků (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe v. Komise, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 70, ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C- 205/02 P až C 208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 68, a usnesení Soudního dvora ze dne 15. září 2005, Marlines v. Komise, C-112/04 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 38).

32 V projednávaném případě s výjimkou odůvodnění uvedeného v třetím bodě návrhových žádání žaloby, žalobkyně nepředložily žádné důvody ani odůvodnění. Tento návrh je tedy nutno zamítnout.

*K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 81 ES*

Argumenty účastnic řízení

33 Žalobkyně uvádějí, že Komise porušila článek 81 ES v rozsahu, v němž její tvrzení představují zjevně nesprávné posouzení skutkového stavu existence jediného a trvajícího protiprávního jednání. Dále uvádějí, že Komise neodůvodnila dostatečně své rozhodnutí a že porušila jejich právo být vyslechnuty.

34 Žalobkyně zpochybňují posouzení Komise týkající se tří rozhodných událostí, z nichž Komise vycházela při zjištění existence jediného a trvajícího protiprávního jednání. Jedná se o jejich účast na setkáních federace FNAS mezi červnem 2003 a dubnem 2004, setkání dne 18. března 2004, které se uskutečnilo v Essenu (Německo) s některými soutěžiteli a různé telefonické hovory, které se uskutečnily mezi dvěma zástupci společnosti FRA.BO a společností IBP Banninger Italia Srl od roku 2001 do dubna 2004.

35 Co se týče setkání federace FNAS, žalobkyně úvodem zdůrazňují, že v oznámení námitek nebyly stran těchto setkání obviněny z protiprávního jednání. Kromě toho

bylo oznámení námitek určeno federaci FNAS, ačkoli posledně uvedená nebyla shledána vinnou za porušení článku 81 ES.

36 Žalobkyně tvrdí, že se Komise opírala o zápisy z jednání federace FNAS, které kromě jediného nebyly účastníky schváleny. Tito účastníci pouze podepsali prezenční listinu.

37 Žalobkyně uvádějí, že setkání federace FNAS neměla protisoutěžní cíl. Na podporu svého stanoviska se opírají o prohlášení paní I. a o formální pozvánku na setkání federace FNAS dne 25. června 2003, jehož pořad jednání se týkal technické otázky, a to otázky balení zvoleného zákazníky členů federace FNAS. Dodávají, že paní I. podepsala prohlášení společnosti Oystertec týkající se její politiky v oblasti protisoutěžního jednání. Setkání federace FNAS nebyla tajná a zákazníci se jich mohli účastnit.

38 Žalobkyně uvádějí, že se IBP France snažila distancovat od pokusů společnosti Comap SA vyjednávat o cenách. Uvádějí v tomto ohledu prohlášení paní I., která potvrzuje, že vždy jednaly tak, aby na setkáních federace FNAS zamezily diskuzím o budoucích cenách nebo výměně tajných informací nebo se je snažily ukončit.

39 Žalobkyně tvrdí, že i když prodejce zmínil na setkání dne 3. listopadu 2003, že společnost IBP France zvýší ceny od 1. ledna 2004, zákazníci o tom byli informováni od 28. října 2003, a tedy informace již nebyla na trhu tajná. Podle žalobkyň bylo

s ohledem na atmosféru nedůvěry, která vládla mezi účastníky, málo pravděpodobné, že na setkání dne 20. ledna 2004 bylo dosaženo dohody.

40 Žalobkyně tvrdí, že v každém případě zvýšení cen v roce 2004 nesouviselo se setkáními federace FNAS. Zvýšení cen oznámené společností IBP France v jejím dopise ze dne 28. října 2003 uložila žalobkyním společnost Oystertec. Existují rovněž další věrohodná vysvětlení ohledně zvýšení cen, které v roce 2004 uskutečnily Comap a Raccord Orléanais SAS, zejména zvýšení cen surovin.

41 Z toho podle žalobkyň vyplývá, že setkání federace FNAS nebyla součástí dřívějšího jediného a trvajícího protiprávního jednání, jelikož jejich cíl byl legitimní a zcela odlišný od cíle setkání nazvaných „Super EFMA", která byla organizována před setkáními European Fittings Manufacturers Association (Evropské sdružení výrobců spojovacích tvarovek, dále jen „EFMA") nebo po nich.

42 Konečně žalobkyně uvádějí, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu tím, že měla za to, že je zeměpisný rozsah setkání federace FNAS celoevropský. Tvrdí, že tento rozsah byl omezen na Francii a že se odkazovalo pouze na obalové jednotky využívané na dalších vnitrostátních trzích. Podle nich se jednalo o legitimní diskuze týkající se požadavků jiných trhů.

43 Co se týče setkání v Essenu dne 18. března 2004 mezi společností IBP Německo, společností R Woeste & Co Yorkshire GmbH a společností Comap, žalobkyně tvrdí, že Komise nesprávně posoudila skutkový stav. V tomto ohledu uvádějí, že pan H. ze společnosti IBP Německo pouze odpověděl na otázky týkající se cen jeho společnosti, avšak neprojednával přesné procento nebo přesné datum uskutečnění zvýšení cen.

Tyto informace podle žalobkyň již byly navíc zveřejněny, a v důsledku toho již nebyly tajné.

44 Žalobkyně rovněž uvádějí, že setkání v Essenu bylo jedinou příležitostí k diskuzi, avšak nebylo vůbec úmyslné. Podle nich neexistuje žádný důkaz, který prokazuje, že sledovala totožný cíl, jako byl cíl existující před šetřeními. Z toho vyplývá, že Komise nemůže mít za to, že toto setkání bylo součástí dřívějšího jediného a trvajícího protiprávního jednání, jelikož neexistuje „jednotný záměr".

45 Dále žalobkyně zdůrazňují, že výtka týkající se setkání v Essenu nebyla vůči nim uplatněna v oznámení námitek. V tomto ohledu napadené rozhodnutí rovněž mlčí o tom, že společnosti IBP Německo nebo IBP France případně porušily článek 81 ES.

46 Co se týče telefonických kontaktů mezi žalobkyněmi a některými jejich soutěžiteli, tvrdí, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise disponuje pouze důkazy, zejména telefonními výpisy, které se týkají období od 10. dubna 2002 do 17. července 2003. V důsledku toho se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když měla za to, že tyto důkazy doložily její zjištění ohledně období od března 2001 do dubna 2004.

47 Aby žalobkyně vyvrátily stanovisko Komise, tvrdí nejprve, že paní B. (FRA.BO) se mnohem častěji snažila kontaktovat pana R. (IBP Banninger Italia) nežli naopak. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, celková délka trvání těchto hovorů byla přibližně pouze hodinu.

48 Žalobkyně dále tvrdí, že existuje jiné věrohodné vysvětlení těchto telefonických kontaktů, a to že společnost FRA.BO nadále kontaktovala společnost IBP Banninger Italia, aby od ní nakoupila výrobky, avšak poslední faktura určená společnosti IBP Banniger Italia pochází ze září 2002.

49 Žalobkyně dodávají, že období zahrnuté uvedenými telefonními výpisy se časově neshoduje se zvýšením cen společnosti IBP Banninger Italia. Tyto telefonní výpisy dále prokazují, že se hovory sice uskutečnily, avšak neprokazují obsah. FRA.BO pouze vznesla tvrzení, aniž je podložila průkaznými důkazy, či předložila konkrétní informace.

50 Žalobkyně se konečně domnívají, že stejně jako v případě společnosti IMI a společnosti Aalberts Industries NV, měla být délka jejich účasti na protiprávním jednání nanejvýš omezena na období setkání federace FNAS.

51 Žalobkyně zmiňují, že Komise nesprávně konstatovala existenci jediného a trvajícího protiprávního jednání. Především zdůrazňují, že neexistuje „jednotný záměr" nebo „totožný cíl". Podle nich Komise neobjevila žádnou statistickou informaci stejné povahy, jako jsou informace týkající se období před rokem 2001, která by prokázala fungování systému kontroly. Kromě toho uvádějí, že uskutečnění programu slučitelnosti s právem hospodářské soutěže u společnosti Oystertec „přerušila řetězec kontinuity", a vyloučila tak založení jediného a trvajícího protiprávního jednání.

52 Co se týče formálních nedostatků, žalobkyně zaprvé tvrdí, že Komise nepředložila žádný vhodný důvod, který by odůvodnil skutečnost, že se opírala o nekonkrétní a nepodložené důkazy společnosti FRA.BO, ani neuvedla, proč je využila proti žalobkyním, a nikoli proti společnosti Aalberts Industries.

53 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že jejich právo být vyslechnuty bylo během správního řízení porušeno. To souvisí zejména se skutečností, že Komise vycházela ve svém rozhodnutí ze setkání federace FNAS, která se jich týkala, ačkoli v oznámení námitek tak neučinila a ostatně se ani o taková setkání v případě společnosti AFC neopírala, jelikož se Komise na ně odvolávala, pouze pokud jde o federaci FNAS. Komise rovněž vycházela z jednání pana R., ačkoli společnosti IBP Banninger Italia nebylo určeno oznámení námitek a nikdy nebyla vyslechnuta a ačkoli Komise nikdy neprohlásila, že tvrzení paní B. představují porušení článku 81 ES.

54 Komise navrhuje tento žalobní důvod zamítnout.

Závěry Tribunálu

55 Úvodem je třeba připomenout, že porušení článku 81 ES může vyplývat nejen z jediného úkonu, ale rovněž z řady úkonů, anebo i z pokračujícího jednání. Pokud se jednotlivé skutky začleňují do „jednotného záměru" z důvodu svého totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž uvnitř společného trhu, má Komise právo přičítat odpovědnost za tyto skutky v závislosti na účasti na protiprávním jednání nahlíženém jako celek (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 258).

56 Podnik může být rovněž shledán odpovědným za globální kartelovou dohodu, i když je prokázáno, že se přímo účastnil pouze jednoho nebo více prvků tvořících tuto dohodu, když věděl nebo musel vědět, že koluze, které se účastní, je součástí celkového

plánu a že tento celkový plán zahrnuje soubor prvků tvořících kartelovou dohodu. Stejně tak podnik, který se účastnil jediného a komplexního protiprávního jednání chováním, které mu bylo vlastní a jehož účelem bylo přispět k uskutečňování protiprávního jednání v jeho celku, může být rovněž odpovědný za chování ostatních podniků v rámci téhož protiprávního jednání po celou dobu své účasti na uvedeném protiprávním jednání. Tak je tomu tehdy, když je prokázáno, že daný podnik o protiprávním jednání ostatních účastníků věděl nebo jej mohl rozumně předvídat a byl připraven přijmout z toho plynoucí riziko (rozsudek Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni, C-49/92, Recueil, s. I-4125, bod 203).

57 Pokud jde o provedení důkazu o protiprávním jednání porušujícím čl. 81 odst. 1 ES, je třeba připomenout, že Komise je za účelem odůvodnění pevného přesvědčení, že údajné protiprávní jednání bylo spácháno, povinna předložit dostatečně přesné a shodující se důkazy (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 28. března 1984, CRAM a Rheinzink v. Komise, 29/83 a 30/83, Recueil, s. 1679, bod 20). Má-li soudce pochybnosti, musí být tato skutečnost ku prospěchu podniku, jemuž je určeno rozhodnutí konstatující protiprávní jednání. Jestliže má tedy soudce o této otázce stále ještě pochybnosti, zejména v rámci žaloby směřující ke zrušení rozhodnutí, jímž se ukládá pokuta, nemůže učinit závěr, že Komise existenci dotčeného protiprávního jednání prokázala právně dostačujícím způsobem (viz rozsudek Tribunálu ze dne 25. října 2005, Groupe Danone v. Komise, T-38/02, Sb. rozh. s. II-4407, bod 215).

58 Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že každý z důkazů předložených Komisí nemusí nezbytně odpovídat těmto kritériím se zřetelem na každý prvek protiprávního jednání. Stačí, když soubor nepřímých důkazů, kterého se orgán dovolává, odpovídá tomuto požadavku jako celek (viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. července 2004, JFE Engineering a další v. Komise, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh. s. II-2501, bod 180 a citovaná judikatura).

59 Je rovněž běžné, že činnosti, se kterými jsou spojeny protisoutěžní dohody, se odehrávají tajně, schůzky se konají tajně a související dokumentace je omezena na minimum. Z toho vyplývá, že i když Komise objeví písemnosti výslovně prokazující protiprávní kontakty mezi subjekty, jako jsou zápisy ze setkání, jsou tyto obvykle útržkovité a rozptýlené, takže se často ukazuje jako nezbytné rekonstruovat některé podrobnosti dedukcí. Proto ve většině případů musí být existence protisoutěžní praktiky nebo dohody dovozena z určitého počtu shodujících se skutečností a nepřímých důkazů, které ve svém celku mohou představovat, pokud neexistuje jiné logické vysvětlení, důkaz porušení pravidel hospodářské soutěže (rozsudky Aalborg Portland a další v. Komise, bod 55 výše, body 55 až 57, a ze dne 25. ledna 2007, Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel v. Komise, C-403/04 P a C-405/04 P, Sb. rozh. s. I-729, bod 51).

60 Komisi rovněž přísluší prokázat délku trvání protiprávního jednání, jelikož délka trvání je skutečnost, jež naplňuje znaky protiprávního jednání na základě čl. 81 odst. 1 ES. Výše uvedené zásady se použijí v tomto ohledu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 21. září 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise, C-105/04 P, Sb. rozh. s. I-8725, body 94 až 96).

61 Konečně, podle ustálené judikatury, pokud se podnik od protiprávního jednání výslovně nedistancoval, může se Komise domnívat, že toto jednání nebylo ukončeno (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 19. března 2009, Archer Daniels Midland v. Komise, C-510/06 P, Sb. rozh. s. I-1843, bod 119 a následující a citovaná judikatura).

62 V projednávaném případě je třeba uvést, že IBP France nepopírá, že se účastnila kartelové dohody před šetřeními Komise v březnu 2001.

63 Je rovněž třeba uvést, že skutečnosti, které Komise žalobkyním vytýká, a to účast na setkáních federace FNAS, kontakty mezi žalobkyněmi a společností FRA.BO, stejně jako kontakty navázané na veletrhu v Essenu nejsou jako takové žalobkyněmi zpochybňovány. Zpochybňují naproti tomu protisoutěžní povahu těchto skutečností a skutečnost, že spadají do rámce jediného, komplexního a trvajícího protiprávního jednání v období před březnem 2001.

64 V důsledku toho je třeba určit, zda jednání konstatované po šetřeních Komise v březnu 2001 musí být kvalifikováno jako protisoutěžní kontakty a zda umožňuje dospět k závěru ohledně prodloužení tohoto protiprávního jednání.

65 Co se týče zaprvé účasti žalobkyň na setkáních federace FNAS, vyplývá zejména ze zápisů z těchto setkání, že se na setkáních oddělení logistiky federace FNAS projednávaly otázky týkající se cen, jako jsou marže z prodeje a zvýšení cen spojovacích tvarovek.

66 Je totiž třeba uvést, že zápis ze setkání ze dne 25. června 2003 odkazuje na usnesení soutěžitelů, podle něhož „cíl, kterého je třeba dosáhnout, je alespoň zajistit, aby se ceny stabilizovaly“. Ze zápisu ze setkání ze dne 15. října 2003 vyplývá, že Aquatis France, IBP a Comap poskytly dalším výrobcům informace o rozdělení svých prodejů podle určitých skupin výrobků a o svých maržích. Na setkání dne 3. listopadu 2003 se uskutečnila výměna informací týkajících se budoucích zvýšení cen. Stejně tak ze zápisu ze setkání ze dne 20. ledna 2004 vyplývá, že pan L. (Comap) po několika výměnách názorů navrhl, aby „výrobci informovali své zákazníky o možnosti 6 % zvýšení, které souvisí se zvýšením nákladů na suroviny, aby si ověřili reakci trhu a současně

snížili náklady na obaly“. Podle tohoto zápisu „[t]oto zvýšení nákladů na suroviny se tedy mě[lo] uskutečnit v rámci celkové škály“ a „[j]ednotná cena za nové obaly [tedy bude] o 5,3 nebo 5,4 % vyšší“. Následně po tomto setkání se uskutečnila dne 16. února 2004 telefonická konference, v jejímž rámci se každý výrobce vyjádřil k zamýšlenému zvýšení cen.

67 Ačkoli jednání s dodavateli týkající se jejich žádosti o změnu obalu neměla dopad na právo hospodářské soutěže a ačkoli taková žádost předpokládala další výrobní náklady, nic to nemění na tom, že jednání ve vzájemné shodě ohledně procentního podílu, který by získali dodavatelé nebo který by se odrazil na části nákladů, jež by nesli výrobci, není jako takové bez vlivu na trh. Jedná se o otázku, kterou podnik musí řešit samostatně. To samé platí i pro marže z prodeje a zvýšení cen za spojovací tvarovky.

68 Co se týče zadruhé dvoustranných kontaktů, z usnesení společnosti FRA.BO v rámci její žádosti o shovívavost a z některých listinných důkazů, které posledně uvedená poskytla během správního řízení, vyplývá, že výměny citlivých informací mezi soutěžiteli pokračovaly po šetřeních Komise. V této souvislosti je třeba poznamenat, že důkaz o obsahu telefonických hovorů spočívá v několika písemných poznámkách učiněných během rozhovorů mezi zástupcem společnosti Comap a zástupcem společnosti FRA.BO (bod 508 až 510 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a poznámkách týkajících se rozhovoru mezi zástupcem společnosti Aalberts Industries a zástupcem společnosti FRA.BO (bod 511 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Je však třeba poznamenat, že takový důkaz v případě žalobkyň chybí. Telefonní výpisy společnosti FRA.BO sice ukazují, že ke kontaktům mezi zástupcem posledně uvedené a zástupcem žalobkyň skutečně došlo, avšak neposkytují žádný údaj o otázkách diskutovaných během těchto rozhovorů. Co se týče žalobkyň, je tedy třeba konstatovat, že Komise pouze vycházela z usnesení společnosti FRA.BO.

69 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že prohlášení učiněná v rámci politiky shovívavosti hrají důležitou úlohu. Tato prohlášení učiněná jménem podniku mají nezanedbatelnou důkazní hodnotu, jelikož implikují značná právní a hospodářská rizika (viz v tomto smyslu rozsudky JFE Engineering a další v. Komise, bod 58 výše, body 205 a 211, a Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel v. Komise, bod 59 výše, bod 103). Nic to nemění na tom, že prohlášení podniku obviněného z účasti na kartelové dohodě, jehož správnost je popírána několika dalšími obviněnými podniky, nemůže být považováno za dostatečný důkaz existence protiprávního jednání spáchaného těmito podniky a nebýt podloženo jinými důkaznými materiály (viz rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, bod 58 výše, bod 219 a citovaná judikatura). Bez ohledu na to, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že uvedené telefonické kontakty nemohou být vysvětleny křížovými dodávkami, s výjimkou dodávek z července 2002 (bod 788 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a že Komise disponuje důkazy, které dokládají, že FRA.BO měla kontakty s dalšími soutěžiteli, které měly protisoutěžní povahu, je třeba dospět k závěru, že v případě neexistence dalších indicií nebyl údajný protisoutěžní obsah kontaktů mezi společností FRA.BO a žalobkyněmi právně dostačujícím způsobem prokázán. Kromě toho napadené rozhodnutí nezmiňuje dvoustranné kontakty s protisoutěžní povahou mezi žalobkyněmi a dalšími soutěžiteli.

70 Co se týče zatřetí setkání pana H. (IBP Německo) a zástupce společnosti Comap na veletrhu v Essenu dne 18. března 2004, z prohlášení pana H. vyplývá, že odpověděl na otázku související s cenami a že IBP stanovila zvýšení cen na konec března 2004. Jelikož žalobkyně neprokázaly, že tato informace již byla zveřejněna a oficiální dopis společnosti IBP, který se týkal tohoto zvýšení, byl zaslán teprve 30. března 2004, je třeba konstatovat, že se jednalo o kontakt – bez ohledu na to, zda k němu došlo jednou, či nikoli – který souvisel s cenovou politikou na německém trhu.

71 Argument, podle něhož tato výměna neměla protisoutěžní povahu kvůli tomu, že nebyla vzájemná, není relevantní. Podle judikatury nemusí být výměna informací

vzájemná, aby byla porušena zásada autonomního jednání na trhu. V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že vyzrazení citlivých informací odstraňuje nejistotu týkající se budoucího chování soutěžitele a přímo či nepřímo ovlivňuje strategii adresáta informací (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 23. listopadu 2006, Asnef-Equifax a Administración del Estado, C-238/05, Sb. rozh. s. I-11125, bod 51 a citovaná judikatura).

72 V této fázi je třeba dospět k závěru, že většina vytýkaných skutečností, ke kterým došlo po šetřeních Komise v březnu 2001, tedy kontakty v rámci setkání federace FNAS a setkání na veletrhu v Essenu, měla protisoutěžní povahu.

73 Co se týče otázky, zda se jednalo o pokračování protiprávního jednání konstatovaného před březnem 2001, je třeba uvést, že toto protiprávní jednání spočívalo v pravidelném organizování v průběhu několika let vícestranných a dvoustranných kontaktů mezi konkurenčními výrobci, jejichž cílem bylo zavedení protiprávních praktik, které měly uměle organizovat fungování trhu se spojovacími tvarovkami, zejména na úrovni cen.

74 Uvedené kontakty byly navazovány na setkáních organizovaných v rámci profesních sdružení, konkrétněji v rámci sdružení EFMA (na setkáních nazvaných „Super EFMA“), obchodních veletrzích, *ad hoc* setkáních a dvoustranných výměn názorů. Obecně iniciativy, jejichž cílem bylo projednat zvýšení cen, často vznikaly na evropské úrovni a výsledek byl dosažen na vnitrostátní úrovni, jelikož výrobci sledovali pro každou zemi vlastní postup koordinace cen a uzavírání místních dohod, které doplňovaly dohody přijaté na evropské úrovni.

75 Vytýkané jednání, které následovalo po březnu 2001, rovněž spočívalo v kontaktech navázaných v rámci profesních sdružení (setkání federace FNAS), v dvoustranných kontaktech mezi soutěžiteli, které se týkaly parametrů hospodářské soutěže, jako jsou ceny, zvýšení cen a obchodní podmínky pro zákazníky a v kontaktech na obchodních veletrzích (veletrh v Essenu).

76 Jestliže cíl protisoutěžních praktik, tedy jednání ve vzájemné shodě ohledně cen, zůstal stejný, skutečnost, že se některé znaky nebo intenzita těchto praktik změnily, není relevantní, pokud jde o pokračování v dotčené kartelové dohodě. V tomto ohledu je třeba uvést, že je pravděpodobné, že se po šetřeních Komise forma kartelové dohody stala méně strukturovanou a intenzita její činnosti byla více proměnlivá. Nicméně skutečnost, že intenzita činnosti v rámci kartelové dohody byla v určitých obdobích proměnlivá, neznamená, že tuto dohodu lze považovat za ukončenou.

77 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že i když se po šetřeních v březnu 2001 počet účastníků kartelové dohody změnil z devíti na čtyři, hlavní účastníci kartelové dohody před těmito šetřeními (tedy Comap, IBP a bývalé dceřiné společnosti IMI) se stále podíleli, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, na jednání vytýkaném po šetřeních Komise. Stejně tak se některé osoby, které se již účastnily kartelové dohody před březnem 2001, rovněž účastnily jednání vytýkaného po tomto datu.

78 Co se týče zeměpisného rozsahu protiprávního jednání, ačkoli se setkání federace FNAS vztahovala pouze na francouzský trh, jeví se, že se protisoutěžní kontakty mezi soutěžiteli po březnu 2001 týkaly rovněž ostatních vnitrostátních trhů, jako je trh německý, řecký a italský. I kdyby se žalobkyně pouze účastnily kartelové dohody

na německém a francouzském trhu, musely by nezbytně vědět, že kartelová dohoda měla větší rozsah, a že se tedy chování jejich soutěžitelů zaměřovalo na další vnitrostátní trhy.

79 Vzhledem k tomu, že jednání každého účastníka, včetně jednání žalobkyň, mělo stejný protisoutěžní cíl, a to omezit hospodářskou soutěž na trhu se spojovacími tvarovkami prostřednictvím koordinace cen a zvýšení cen, jakož i výměny citlivých informací, mohla se Komise oprávněně domnívat, že se jedná o pokračování dřívějšího protiprávního jednání.

80 Konečně ostatní argumenty předložené žalobkyněmi v rámci tohoto žalobního důvodu, a to argumenty vycházející ze skutečnosti, že zápisy ze setkání nebyly schváleny, že federaci FNAS samotné není určeno napadené rozhodnutí, nebo dokonce že existoval platný program, jehož cílem je boj proti protisoutěžním praktikám, nezpochybňují tento závěr.

81 Zaprvé, argument, podle něhož zápisy ze setkání federace FNAS nebyly schváleny, není irelevantní. Je totiž nesporné, že žalobkyně na těchto setkáních byly zastoupeny. Vzhledem k tomu, že uvedené zápisy jim byly zaslány, žalobkyně je tedy mohly, buď písemně, nebo na dalším setkání, opravit nebo poukázat na body, s nimiž nesouhlasily.

82 Co se týče zadruhé argumentu, podle něhož federaci FNAS samotné není určeno napadené rozhodnutí, je rovněž irelevantní. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že z bodu 606 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise měla za to, že „i když disponuje důkazy, které prokazují, že výrobci uzavřeli dohodu, kterou podle

[společnosti AFC] provedli, nic nenasvědčuje tomu, že FNAS přijala aktivně úkol, který mu svěřili výrobci nebo že pomáhala při provádění dohody". Komise tedy měla v bodě 607 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně za to, že se FNAS neúčastnila dotčené dohody, a tedy nemůže být uvedena mezi osobami, kterým je určeno napadené rozhodnutí.

83 Co se týče zatřetí argumentu vycházejícího ze skutečnosti, že existoval platný program, jehož cílem byl boj proti protisoutěžním praktikám, je třeba uvést, že skutečnost, že žalobkyně prováděly „program slučitelnosti", nezpochybňuje jejich účast na protisoutěžních setkáních. Dále je třeba konstatovat, že neexistuje žádný dokument, který umožňuje dospět k závěru, že se od kartelové dohody veřejně distancovaly.

84 Co se týče začtvrté tvrzení, podle něhož žalobkyně nebyly v oznámení námitek obviněny z protiprávního jednání v souvislosti se setkáními federace FNAS, a že tedy bylo porušeno jejich právo být vyslechnuty, je třeba konstatovat, že žalobkyně samotné v své žádosti o shovívavost poskytly zápisy ze setkání federace FNAS a že Komise následně v oznámení námitek uvedla, že se domnívá, že protisoutěžní kontakty, včetně kontaktů, které byly navázány na setkáních federace FNAS, jsou součástí jediného a trvajícího protiprávního jednání.

85 Z výše uvedených úvah vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut.

*K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného výpočtu výše pokuty*

Argumenty účastnic řízení

86 Žalobkyně nejprve tvrdí, že pokuta uložená společnosti IBP France přesahuje 10 % jejího obratu, který činil v roce 2005 pouze 4 896 000 eur. V důsledku toho měla být maximální výše pokuty uložené společnosti IBP France 489 600 eur.

87 Žalobkyně rovněž uvádějí, že pokuta ve výši 5,63 milionu eur byla společnosti IBP France uložena za totéž jednání dvakrát, zaprvé za období, kdy náležela společnosti Delta, a zadruhé za období, kdy náležela společnosti AFC.

88 Co se týče použití pokynů z roku 1998, žalobkyně předkládají několik argumentů proti stanovisku Komise. Zaprvé tvrdí, že protiprávní jednání mělo být kvalifikováno jako „málo závažné", a nikoli jako „velmi závažné". Na podporu svého názoru žalobkyně odkazují na změnu politiky společnosti Oystertec, na to, že se distancovaly od kartelové dohody, jakož i na skutečnost, že nikdy nebyly Komisí obviněny z účasti na „velmi závažném" protiprávním jednání.

89 Zadruhé žalobkyně uvádějí, že délka trvání protiprávního jednání, která jim bylo prokázána, je pouze sedm měsíců, ačkoli podle výpočtu Komise jejich účast trvala dva roky a čtyři měsíce. Kromě toho se domnívají, že se staly oběťmi nerovného zacházení ve srovnání se společností Aalberts Industries, která nebyla shledána odpovědnou za

účast na protiprávním jednání za období od roku 2001 do června 2003, a to přestože Komise nedisponovala vůči posledně uvedené žádným dalším důkazem než důkazy, které uplatnila proti žalobkyním.

90 Zatřetí žalobkyně uvádějí, že tím, že Komise upravila výši pokuty podle podílů na trhu dotčených podniků, nezohlednila skutečnost, že AFC byla „subjektem menšího významu". Zpochybňují rovněž zvýšení o 60 % základní částky pokuty, které na ně bylo použito za to, že neukončily protiprávní jednání po šetřeních Komise, a zároveň uvádějí, že se jejich koupě společností AFC uskutečnila teprve 23. listopadu 2001, tedy osm měsíců po uvedených šetřeních.

91 Začtvrté, o zvýšení použitém z důvodu poskytnutí klamavých informací společností AFC žalobkyně tvrdí, že Komise porušila zásadu proporcionality, když použila takové zvýšení o 50 %. Ačkoli se pan R. dopustil omylu, Komise nemohla prokázat, že se ji snažil oklamat. Nadto nařízení č. 1/2003 Komisi pouze umožňuje uložit částku pokuty, která dosahuje 1 % obratu podniku, který jí poskytl v odpovědi na žádost o informace nesprávné nebo zkreslené informace.

92 Žalobkyně rovněž zpochybňují věrohodnost prohlášení společnosti FRA.BO. V tomto ohledu mají za to, že důkazy předložené posledně uvedenou nejsou podloženy dalšími skutečnostmi a že FRA.BO měla v každém případě zájem na tom, aby přenesla vinu na její soutěžitele, aby dosáhla snížení výše pokuty, která jí byla uložena.

93 Zapáté, žalobkyně vytýkají Komisi, že v napadeném rozhodnutí pouze odkázala na „dotčený výrobek“, a nezohlednila přitom skutečnou velikost trhu s výrobkem, který zahrnuje rovněž výrobky, jako jsou plastové spojovací tvarovky.

94 Zašesté žalobkyně uvádějí, že kdyby byly obviněny z protiprávního jednání kvalifikovaného jako „velmi závažné“, předložily by několik argumentů týkajících se finančních problémů společnosti AFC. Podle nich Komise rovněž porušila jejich práva tím, že se nesnažila zjistit, zda dceřiné společnosti byly finančně schopné zaplatit uloženou pokutu.

95 Konečně žalobkyně tvrdí, že Komise nesprávně použila sdělení o spolupráci z roku 1996. Uvádějí zvláště to, že legitimně očekávaly, že dosáhnou snížení, jelikož Komise přijala jejich žádost o shovívavost. Jestliže tedy měla výhrady vůči jejich žádosti o shovívavost, měla je vyslovit.

96 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, žalobkyně uvádějí, že jejich spolupráce přinesla přidanou hodnotu především kvůli poskytnutým důkazům, které se týkaly setkání federace FNAS a setkání, které se uskutečnilo u příležitosti veletrhu v Essenu. Navíc žalobkyně poskytly informace potvrzující informace, které jsou uvedeny v žádosti o shovívavost společnosti FRA.BO.

97 Žalobkyně dále uvádějí, že Komise přiložila velký význam údajně opožděnému dni podání jejich žádosti o shovívavost. Uvádějí, že poté, co odhalily případné protisoutěžní činnosti, okamžitě přijaly opatření, aby požádaly o shovívavost.

98 Co se týče případného zpochybnění věcné správnosti skutkových zjištění, žalobkyně uvádějí, že z jejich žádosti o shovívavost jasně vyplývá, že nezpochybňují skutečnosti týkající se federace FNAS a setkání, které se uskutečnilo na veletrhu v Essenu. Odmítají pouze výklad, který provedla Komise, aby doložila existenci jediného a trvajícího protiprávního jednání. Co se týče telefonických hovorů, žalobkyně tvrdí, že nemohly cokoli vůbec připustit, jelikož tato tvrzení nebyla podložená.

99 Žalobkyně z toho vyvozují, že se na základě sdělení o spolupráci z roku 1996 na ně mělo použít snížení výše pokuty alespoň tak, jak byla snížena společnosti Delta, tedy o 20 %, či dokonce snížení téměř o 50 %, aby se zohlednil jejich přínos při dokazování.

100 Komise navrhuje zamítnout tento žalobní důvod.

Závěry Tribunálu

101 Co se týče výtky vycházející z údajného překročení maximální výše 10 % celkového obratu stanovené v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, je třeba připomenout, že pokud se osoba, které je určeno rozhodnutí, jímž jí Komise ukládá pokutu, nachází v čele skupiny tvořící hospodářskou entitu, je obratem, který je třeba zohlednit za účelem použití této maximální výše, obrat skupiny jako celku. Při přijetí napadeného rozhodnutí byla IBP France stoprocentní dceřinou společností společnosti IBP, přičemž tyto dvě společnosti tvořily jedinou hospodářskou entitu. Komise tedy při výpočtu uvedené maximální výše správně vycházela z celkového obratu společnosti IBP.

102 Žalobní důvod, podle něhož pokuta 5,63 milionu eur byla uložena společnosti IBP France za stejné jednání dvakrát, zaprvé za období, kdy ji vlastnila Delta, a zadruhé za období, kdy byla součástí společnosti AFC, musí být zamítnut. Jediná pokuta uložená společnosti IBP France po použití maximální výše 10 % vypočtené na základě obratu společnosti IBP byla totiž rozdělena do dvou různých částí kvůli její společné a nerozdílné odpovědnosti se svou bývalou mateřskou společností a dále se svou současnou mateřskou společností.

103 Ohledně žalobního důvodu vycházejícího z nesprávného použití pokynů z roku 1998 je třeba stran závažnosti protiprávního jednání zaprvé připomenout, že argument žalobkyň, podle něhož skutečnosti, které nastaly po roce 2001, nesouvisely s dřívějším protiprávním jednáním, již byl zamítnut. Argument, podle něhož jednání konstatované po roce 2001 nemůže být kvalifikováno jako velmi závažné protiprávní jednání, je tedy irelevantní. Horizontální dohody o cenách totiž mají povahu velmi závažného protiprávního jednání. Zadruhé je inherentní pojmu „jediné, komplexní a trvající protiprávní jednání", že se kvalifikace tohoto jednání jako „velmi závažného" vztahuje na souhrn všech prvků tvořících protiprávní jednání za celkovou dobu jeho trvání. Skutečnost, že intenzita činnosti v rámci protiprávního jednání byla v určitých obdobích proměnlivá, nemůže tento závěr zpochybnit. Zatřetí je kvalifikace protiprávního jednání jako velmi závažného použitelná na všechny jeho účastníky. Jako přitěžující nebo polehčující okolnost lze zohlednit stupeň individuální účasti každého dotčeného podniku. Konečně již bylo uvedeno v oznámení námitek, že Komise považovala protiprávní jednání za velmi závažné. Žalobkyně tedy nemohou právoplatně tvrdit, že touto kvalifikací byla dotčena pouze IBP France.

104 Zadruhé, argument vycházející z údajného nerovného zacházení žalobkyň ve srovnání se společností Aalberts Industries týkající se délky trvání jejich účasti na protiprávním jednání, nemůže rovněž uspět. Komise totiž po celkovém posouzení důkazů dospěla k závěru, že nedisponuje dostatečnými důkazy pro prokázání účasti společnosti

Aalberts Industries za období, které následovalo bezprostředně po šetřeních. Kromě toho IMI, předchůdce společnosti Aalberts Industries, ukončila svou účast okamžitě po šetřeních. Tak tomu naopak není v případě společnosti Delta a žalobkyň, které se veřejně nedistancovaly od sporné kartelové dohody. I kdyby Komise v rámci svého posouzení důkazů porušila zásadu rovného zacházení, dodržování této zásady musí být v souladu s dodržováním zásady legality, podle níž nikdo nemůže ve svůj prospěch uplatňovat protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby.

105 Co se týče zatřetí argumentu týkajícího se zvýšení o 60 % základní částky pokuty kvůli pokračování účasti žalobkyň na kartelové dohodě po šetřeních Komise, je třeba připomenout, že žalobkyně pouze uvedly, že je takové zvýšení „nerozumné" v rozsahu, v němž se odkoupení společností AFC uskutečnilo teprve 23. listopadu 2001 a jejich nové vedení se okamžitě distancovalo od kartelové dohody tím, že zavedlo programy slučitelnosti. Je tedy třeba zaprvé konstatovat, že žalobkyně nezpochybňují, že Komise je oprávněna zohlednit jako přitěžující okolnosti skutečnost, že podnik pokračoval v účasti na protiprávním jednání po zahájení šetření vedeného v tomto ohledu. Zadruhé, jak již bylo konstatováno výše, bez ohledu na provedení programu slučitelnosti s právem Společenství, žalobkyně pokračovaly ve své účasti na kartelové dohodě po březnu 2001. Argument předložený žalobkyněmi nemůže být v důsledku toho přijat.

106 Co se týče začtvrté zvýšení o 50 % základní částky pokuty kvůli klamavým informacím, které poskytla společnost AFC, z bodu 789 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise měla za to, že ji poskytnuté informace uvedly v omyl, což musí být kvalifikováno jako přitěžující okolnost.

107 V tomto ohledu je třeba připomenout, že uvedené informace sestávaly z prohlášení připojeného k odpovědi na oznámení námitek společnosti AFC, v níž pan R. (IBP Banninger Italia) uvedl, že během dotčeného období nebyl v kontaktu se společností FRA.BO. Po jeho konfrontaci s některými fakturami za telefon společnosti FRA.BO, nicméně upravil svou odpověď a uvedl, že si tyto kontakty nepamatuje, a rovněž tvrdil, že tyto kontakty neměly žádný dopad z pohledu práva hospodářské soutěže.

108 Je třeba uvést, že bez ohledu na skutečnost, že se jedná o pokutu uloženou podle čl. 23 odst. 1 nařízení č. 1/2003 nebo čl. 23 odst. 2 uvedeného nařízení, může být pokuta uložena, byl-li dotčený akt spáchán „úmyslně či z nedbalosti". Navíc přitěžující okolnosti umožňují zohlednit relativní závažnost účasti na protiprávním jednání každého dotčeného podniku, tedy zvýšení částky pokuty z důvodu přitěžující okolnosti musí být úměrné závažnosti vytýkaného jednání.

109 Kromě toho skutečnost, že nařízení č. 1/2003 umožňuje Komisi, aby uložila pokutu ve výši maximálně 1 % obratu podniku za obstrukce nebo poskytnutí nesprávných nebo zavádějících informací v odpovědi na žádost o informace jako samostatné protiprávní jednání, nezpochybňuje možnost zohlednit toto jednání jako přitěžující okolnost (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2006, SGL Carbon v. Komise, C-308/04 P, Sb. rozh. s. I-5977, bod 64). Je však třeba upřesnit, že uplatnění jedné z těchto dvou kvalifikací vylučuje možnost současně uplatnit druhou kvalifikaci na toto jednání.

110 V rozsahu, v němž žalobkyně uvádějí, že zásada proporcionality byla porušena v případě maximální výše stanovené v čl. 23, se odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003 liší, Tribunál nemůže souhlasit s jejich odůvodněním. Tato dvě ustanovení se totiž týkají odlišných protiprávních jednání.

111 V každém případě, čl. 23 odst. 1 nařízení č. 1/2003 není v projednávaném případě použitelný vzhledem k tomu, že se nejedná o žádost nebo otázku položenou na základě článku 18 nebo článku 20 tohoto nařízení, avšak o odpověď na oznámení námitek podanou v souvislosti s výkonem práva na obhajobu. I když se podniky mohou rozhodnout, zda odpoví, či neodpoví na žádosti, které jim byly předloženy podle čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1/2003, vyplývá z čl. 23 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení, že pokud se podniky rozhodly odpovědět, musí předložit správné informace. V tomto ohledu je třeba mít za to, že vzhledem ke struktuře nařízení č. 1/2003 se povinnost poskytnout správné informace uplatňuje rovněž na odpovědi na oznámení námitek. Povinnost odpovědět na oznámení námitek neexistuje. Výkon práva na obhajobu zahrnuje rovněž právo napadnout důkazní hodnotu dokumentů, o něž se Komise opírá. Pokud však podnik poskytuje jiné informace, jako je svědectví, aby prokázal, že důkazy předložené Komisí v oznámení námitek jsou nepravdivé, musí být tyto informace správné.

112 V projednávaném případě spočívá přitěžující okolnost, kterou Komise shledala, v poskytnutí klamavých informací. Komise totiž společnosti AFC vytýká, že popřela existenci telefonických hovorů a rovněž skutečnost, že tyto hovory měly podle Komise protisoutěžní povahu. Jak Komise sama uznala na jednání, bez této posledně uvedené skutečnosti nemusely mít uvedené telefonické hovory v dotčené věci význam, a v důsledku toho nemusely představovat přitěžující okolnost.

113 Co se týče první skutečnosti, je třeba poznamenat, že v prvním prohlášení ze dne 29. listopadu 2005 pan R., jak již bylo uvedeno v bodě 107 výše, popřel existenci těchto kontaktů. V tomto ohledu prohlásil, že „měl za to, že paní B. uvedla, že s ním byla v telefonickém kontaktu v letech 2001 až 2005, pravděpodobně omezeném na období od roku 2001 do dubna 2004“, avšak toto bylo „nesprávné“. Ve změněném prohlášení

ze dne 17. března 2006 s ohledem na telefonní výpisy uvedl, že si tyto hovory nepamatuje. Ověřil existenci těchto hovorů ve výpisech svého mobilního telefonu ohledně období od září 2002 do prosince 2003, které potvrdily, že na telefonní čísla paní B. nevolal.

114 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že odpovědností žalobkyň bylo ověřit hodnověrnost prohlášení před tím, než připojily odpověď k oznámení námitek nebo alespoň ověřit dotčené telefonní výpisy tak, jak bylo ostatně učiněno za účelem pozměněného prohlášení pana R. V tomto smyslu by se mohlo jednat o akt způsobený nedbalostí. Skutečnost, že žalobkyně přijaly následně interní opatření, v tomto ohledu nic nemění.

115 Co se však týče druhé skutečnosti, je třeba konstatovat, že žádný důkaz nepotvrzuje prohlášení společnosti FRA.BO, podle něhož se s panem R. (IBP Banninger Italia) uskutečňovaly pravidelné telefonické hovory s protisoutěžním cílem (viz rovněž bod 69 výše). Z odpovědi na oznámení námitek společnosti FRA.BO totiž vyplývá, že paní P. a paní B. uvedly, že si nepamatují obsah každého telefonického hovoru. Podle uvedené odpovědi pouze uvedly, že si obecně pamatují, že došlo k mnoha telefonickým kontaktům, včetně těch týkajících se projednávání cen a podmínek poskytnutých zákazníkům se soutěžiteli. Ve svém prohlášení paní B. pouze uvedla, že si vzpomíná, že byla s panem R. v kontaktu.

116 Z toho vyplývá, že i když byla existence uvedených telefonických kontaktů prokázána, nebylo prokázáno, že se jedná o protisoutěžní kontakty. Komise tedy měla nesprávně za to, že poskytnutí dotčených informací představuje přitěžující okolnost.

117 Z výše uvedených úvah vyplývá, že bez ohledu na otázku, zda míra zvýšení byla za okolností v projednávaném případě přiměřená, Komise nesprávně použila 50 % zvýšení základní částky pokuty. Co se týče dopadu na výši pokuty, je třeba konstatovat, že výše pokuty uložené žalobkyním přesto zůstává nezměněna vzhledem k použití maximální výše 10 % uvedené v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003.

118 Co se týče zapáté argumentu, podle něhož Komise nedefinovala relevantní trh a odkázala pouze na „dotčený výrobek", je třeba připomenout, že podle judikatury je trh, kterého se týká rozhodnutí Komise konstatující porušení článku 81 ES, určen na základě dohod a činností v rámci kartelu (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 15. června 2005, Tokai Carbon a další v. Komise, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T 91/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 90). Podle bodu 634 odůvodnění napadeného rozhodnutí šetření Komise ukázalo, že v různých okamžicích provádění kartelové dohody byly všechny typy a všechny velikost tvarovek, včetně tlakových tvarovek, předmětem protisoutěžních rozhovorů. Za předpokladu, že plastové tvarovky jsou součástí trhu s tvarovkami, jak uvádějí žalobkyně, nevyplývá ze spisu, že by byly předmětem protisoutěžních opatření.

119 Co se týče zašesté finančních problémů společnosti AFC a v rozsahu, v němž žalobkyně vytýkají Komisi, že nezohlednila jejich schopnost zaplatit pokutu, je třeba mít za to, že tento argument nelze přijmout.

120 Zaprvé není Komise povinna při stanovení výše pokuty zohlednit finanční ztrátovou situaci dotyčného podniku, jelikož by uznání takové povinnosti vedlo k poskytnutí neodůvodněné soutěžní výhody podnikům, které jsou nejméně přizpůsobeny podmínkám trhu (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 8. listopadu 1983,

IAZ International Belgium a další v. Komise, 96/82 až 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 a 110/82, Recueil, s. 3369, body 54 a 55, a Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 31 výše, bod 327).

121 Zadruhé skutečnost, že je platební schopnost konkrétně uvedena v bodě 5 písm. b) pokynů z roku 1998, tuto judikaturu nezpochybňuje. Tato schopnost totiž hraje roli pouze v rámci „zvláštních sociálních souvislostí", jejichž následkem by mohlo být zaplacení pokuty zejména z hlediska zvýšení nezaměstnanosti nebo zhoršení stavu hospodářských odvětví na předcházejících a navazujících trzích ve vztahu k dotyčnému podniku (rozsudek SGL Carbon v. Komise, bod 109 výše, bod 106).

122 Žalobkyně nepředložily žádný důkaz, který by mohl podložit existenci takových souvislostí. Navíc jako osoby, kterým je určeno oznámení námitek, které obsahovalo kvalifikaci protiprávního jednání, po Komisi nevyžadovaly, aby během správního řízení zohlednila, že nemohou zaplatit pokutu.

123 Co se týče argumentů vycházejících z nesprávného použití sdělení o spolupráci z roku 1996, skutečnost, že Komise odmítla přiznat snížení výše pokuty podle ustanovení uvedených v hlavě D odst. 2 první a druhé odrážky uvedeného sdělení, musí být rovněž zamítnuty. V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že je snížení částky pokuty z důvodu spolupráce ve správním řízení odůvodněno, pouze pokud chování dotyčného podniku umožňuje Komisi shledat existenci protiprávního jednání s menšími potížemi a případně zajistit jeho ukončení (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2000, SCA Holding v. Komise, C-297/98 P, Recueil, s. I-10101, bod 36). Z judikatury rovněž vyplývá, že snížení pokuty na základě sdělení o spolupráci z roku 1996 lze odůvodnit, jen pokud lze mít v tomto ohledu za

to, že poskytnuté informace, a obecně chování dotčeného podniku svědčí o skutečné spolupráci z jeho strany (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 31 výše, body 388 až 403, zejména bod 395). Ze spisu vyplývá, že spolupráce žalobkyň byla velmi omezená.

124 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že AFC předložila žádost o shovívavost jménem skupiny ve velmi pokročilé fázi řízení a po žádosti společnosti FRA.BO, která již předložila přímé důkazy o protiprávním jednání. Informace poskytnutá společností AFC Komisi pomohla prokázat existenci protiprávního jednání za období mezi červnem 2003 a dubnem 2004, jelikož potvrzuje informaci poskytnutou společností FRA.BO. AFC však uznala pouze omezený počet skutečností za období, které následovalo po šetřeních Komise, a zpochybňuje účast společnosti IBP na protiprávním jednání v tomto období.

125 Zadruhé, i když informace týkající se setkání, které se uskutečnilo při příležitosti veletrhu v Essenu, pocházela od společnosti AFC, žalobkyně snižovaly význam této události. To stejné platí pro setkání, která se uskutečnila v rámci federace FNAS.

126 Konečně žalobkyně nemohou v této souvislosti uplatňovat legitimní očekávání výsledku jejich žádosti o shovívavost. Ustanovení v hlavě E odst. 2 sdělení o spolupráci z roku 1996 totiž uvádí, že teprve v okamžiku přijetí rozhodnutí Komise posoudí, zda jsou splněny podmínky uvedené v hlavě B, C nebo D uvedeného sdělení.

127 Z výše uvedených úvah vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být zamítnut, a tedy i žaloba v plném rozsahu, aniž je třeba vyhovět návrhu na organizační procesní opatření nebo důkazní opatření, který podaly žalobkyně.

**K nákladům řízení**

128 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch nebo z výjimečných důvodů. Za okolností v projednávaném případě (viz bod 117 výše) je třeba rozhodnout, že žalobkyně ponesou vlastní náklady řízení a nahradí 80 % nákladů řízení vynaložených Komisí a posledně uvedená ponese 20 % vlastních nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

**1) Žaloba se zamítá.**

**2) IBP Ltd a International Building Products France SA ponesou vlastní náklady řízení a nahradí 80 % nákladů řízení vynaložených Evropskou komisí. Tyto společnosti ponesou rovněž vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé Komisi v souvislosti s řízením o předběžném opatření.**

**3) Komise ponese 20 % vlastních nákladů řízení.**

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 24. března 2011.

Podpisy.